

GIPSY.CZ JSOU ZPĚT!

Kapela Gipsy.cz přichází s dalším albem nazvaným *Desperado*, opět plným energie a vynikajících hudebních i textových nápadů. Podle frontmana Radka Bangy jde o zatím nejlepší desku skupiny. Vše je tu v dokonalé harmonii a kvalitě: muzika, interpretace, obal i booklet.

Mluvil jste o cestě po Austrálii; vaše kapela vystupuje v cizině poměrně často...

Za posledních pět let jsme toho nacestovali opravdu hodně. V současné době máme na kontě třiatřicet zemí světa včetně třeba zmíněné Austrálie nebo Číny... V poslední době si říkáme, že bychom měli vystupovat víc doma, na letošek tak plánujeme kobercový (koncertní) nálet na Česko. I když máme teď v květnu několik koncertů v Německu a v červenci v Polsku.

Chodí na vás v cizině jiné publikum než v Česku?

Česko je hodně malá země, publikum je tady úzké. Etno a vůbec alternativní směry tady nemají tak silné zázemí, jako jinde ve světě. Úplně jiné je to třeba ve Francii. Tam jsou na scéně stovky stylů a všechny mají své publikum, takže i hip hopová scéna je tu obrovská a absolutně dokonalá. Stejně je to s world music. Tady se lidé zaměřují na mainstream, poprock, dnes už i trochu na hip hop; world music tu ale nejede. Jsme malá země, navíc postkomunistická, s malým trhem. To není ani omluva ani výčitka, tak to prostě je. Český muzikant s tím musí počítat.

Vaše nové album *Desperado* vzniklo ve třech etapách; můžete je přiblížit?

První etapa – to byl rok 2009, nazval bych ho „postreprezentovský“. Dnes můžu říct, že práce na albu *Reprezent* pro mě znamenala špatnou životní zkušenost. Ta deska měla sice výborný zvuk, nicméně pro nás byla chladná, nedopadla tak, jak jsme chtěli. Cítili jsme silný tlak produkce a z něj vyplývající chaos. Celý rok potom jsem psal písničky buď depresivní, nebo špatné. Myslel jsem, že končím, že už nemám co psát, co říct... Jenže pak přišel další rok, 2010, a ten pro mě byl hodně zajímavý. To je druhá etapa. Po určitém sebevývoji přicházely nové impulsy a myšlenky. Cítil jsem, že se vyvíjí konkrétní jasný rukopis Gipsy.cz, používali jsme balkánské trubky a tak dále. Nejednou to všechno začalo dávat smysl. A v poslední etapě, tedy zhruba v minulých šesti měsících, vznikl už zcela jasný celek. Z demosnímků jsem odsekal to, co mi tam nesedlo, co tam nepatřilo... A vzniklo album *Desperado*. Podle mého názoru je to ucelená deska, která nemá hluché místo. Asi proto, že jsem jí věnoval nejvíc práce ve svém životě. Především producentsky.

Do jaké míry je titulní píseň *Desperado* inspirována slavným filmem s Antoniem Banderasem a Salmou Hayek?

Jenom zčásti. *Desperado* je spíš společenská záležitost, vlastně jde o dvojsmysl. Píseň je o tom, že desperát, jak my říkáme mexikán, tedy mexický cikán, zabil šerifa z Texasu. On ho ale možná nezabil. Možná ho zabili jiní policajti a na onoho mexikána to jen narařčili, protože se zdál být jednoduchou obětí. Ta písnička nám říká: bacha, necítíš se trochu jako desperádo? Občas se stává, že někdo působí jako hajzl, ale zjistíme, že je to milý člověk, který pro nás udělal první

poslední. Třeba „zlý“ táta... A naopak: někdo nám dává cukříček, maže med kolem pusy a vyklube se z něj totální hajzl. Přitom může jít o někoho z rodiny, „nejlepšího kamaráda“ nebo přítelkyni. A tohle je každodenní příběh našich životů! Nedávejme na první pohled, nesuďme hned. Může se nám to vymstít.

Jak často se to stává vám?

Mám, myslím si, relativně velký smysl pro analýzu lidské psychiky, ale samozřejmě se i já občas spletu. Jsou třeba lidé, kteří kvůli svým dřívějším zkušenostem, třeba byli zneužíváni, raději skrývají svoji dobrotu, vytvoří si kolem sebe barikádu – a tu my vidíme. Například moje snoubenka (mluvím o ní často, jsem totiž čerstvě a moc zamilovaný) působí nedostupně, chladně, nepřístupně, nafrněně... Když se k ní ale přes tu barikádu dostanete, zjistíte, že to je ohromně citlivá, milující, věrná, hodná holka. A obráceně: měl jsem kamaráda, se kterým jsem se znal spoustu let, na všechno říkal: ano, máš pravdu, zavolám, nikdy bych tě neopustil. A najednou prásk, největším způsobem mě zradil. Tak moc, že mu to nikdy neodpustím. Někdy vás to může hodně překvapit, a právě o tom je *Desperado*. Každý z nás je desperádo. Koneckonců přetvářka a mytí zadku za zády druhého jsou u nás v Česku, co si budeme povídat, běžné.

SU 6061-2

PŘIPRAVUJE SE:

TATA BOJS

vydají v červnu *Ležatou osmičku*, uvede ji singl *Opakování*.

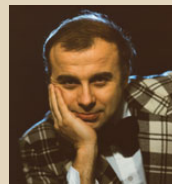

PETER NAGY

připravuje koncertní křest svého aktuálního 2CD *More* písní na 24. 5. do pražského Hard Rock Cafe.

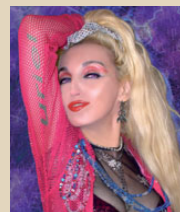
IVAN MLÁDEK & BANJO BAND

v květnu vydají u Supraphonu DVD na kterém budou originální verze slavných písniček v podobě originálních televizních klipů, včetně originálního klarinetu a taneční show právě zesnulého Ivo Pešáka.

JANA KRATOCHVÍLOVÁ

připravuje k vydání dvou diskový výběr, který ji představí v nejspěšnějších nahrávkách od roku 1977 až do současnosti. Z aktuálních novinek zde bude hned sedm tracků.

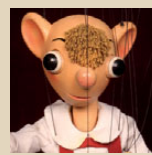
LUBOMÍR BRABEC

kytarový virtuos zanedlouho vydá výběrové album, kde nechybí ani nahrávka slavného *Concierto De Aranjuez*.

HURVÍNEK bude na sedmi CD

a jednom DVD zažít dobrodružné výlety do minulosti. Tento výpravný komplet se stane nejzábavnější učebnicí dějepisu.

VÁCLAV NECKÁŘ: ŽIVOT!

Václav Neckář a Bacily – to je spojení, které na scéně naší populární hudby září už čtyřicet let! Většina písní, která z této symbiózy vznikla, se dodnes hraje, lidé si je pobrukují, rádi slyší na koncertech i kupují na CD. Supraphon tak všem zájemcům vychází vstříc vydáním exkluzivního trojCD „Život“ s velkými hity i písněmi, které zaslouží připomenutí.

Nakonec jsme jméno kompilace i titulní fotku změnili, všem se název Život a ta fotografie, která se tam nakonec dostala, zdála příhodnější a výstižnější vzhledem k její životní situaci.

Co chystáte ke 40. výročí Bacilů?

V.N.: Nejdřív chci říct, že bych se rád doučil pár nových písniček. Tak čtyři, pět – i když brácha po mně chce pět až sedm nových songů! Je to ale těžké, učím se pořád tak, že si texty rozstříhávám a zase skládám dohromady.

J.N.: A co se týče oslav – budeme pořádát normální koncerty. Velké koncerty, třeba v obrovských halách či na stadionech, jsou prodělečné, stojí obrovské peníze a člověk musí vynaložit spoustu práce. Budeme tedy koncertovat tak, jako koncertujeme pořád, a v průběhu jednotlivých vystoupení budeme o výročí mluvit. Má to mimo jiné i tu výhodu, že tak vlastně budeme slavit celý rok!

Václav Neckář & Bacily KONCERTY

07. 06. České Budějovice
11. 06. Čáslav
18. 06. Nymburk
25. 06. Jiřín u Jihlavy
09. 07. Teplice
15. 07. Buchovice
30. 07. Moravské Budějovice
31. 07. Benátská noc na Malé Skále
20. 08. Rumburk
27. 08. Dubí u Teplic
více na: www.vaclavneckar.cz

SU 6042-2

K rozhovoru jsme se sešli s Václavem i jeho bratrem, věrným mnohaletým soupeřem i příznivcem Bacilů, Janem.

Jak se vám líbí nová třidesková Zlatá kolekce, která nese název Život?

V.N.: Supraphon mě vydáním této kompilace potěšil. Věřím, že radost budou mít především moji příznivci. Je opravdu reprezentativní. Obsahuje téměř šedesát písní, takhle rozsáhlý výběr jsem ještě neměl. Převážná většina songů je přitom českých. Skladby zahraničních autorů na prvním CD jsou pouze čtyři, na druhém taky čtyři a na třetím tři. A jsou tu i některé rarity.

Třeba?

V.N.: Třeba píseň Podivný příběh, k níž se váže skutečně velmi podivný příběh.

J.N.: Původně ji zpíval Petr Ulrych

na desce nazvané 13 HP. Jejimi autory jsou Ota Petřina a Michael Prošějovský. Brácha ji později chtěl zařadit na trojkomplet Příběhy, písně a balady, měla být na třetím albu tohoto kompletu. Tak jsme píseň zaranžovali, všechno bylo připraveno, nahrála se. Jenže Michael Prošějovský emigroval na Západ, a tak soudruh Supraphon rozhodl, že ne, že tam ta píseň nebude. Musela pryč, dokonce byl celý snímek smazán! Naštěstí jsem si nechal udělat kopii, kterou jsem založil do svého archivu. Po čase jsem na ni úplně zapomněl. A po letech jsem ji objevil! Na kompletu Život tedy vychází skutečně ta původní, Supraphonem smazaná a u mě léta přechovávaná nahrávka.

To, že jste sem zařadili většinu písní českých, byl jistě účel!

J.N.: Ano, byl. Tenhle komplet přichází v roce čtyřicátin Bacilů a už přebal kolekce obsahuje kapelové

fotky. Komplet taky nabízí spoustu hudebních snímků nahraných s Bacily. Naše kapela měla snahu dělat hlavně české, původní autorské věci. A samozřejmě jsme se s Otou Petřinou neuzavírali v kapele sami do sebe, příležitost měl kdokoli z českých autorů. Na albu Planetárium se jich podílelo dokonce sedmáct! I na tomhle novém výběru je takových písní hodně. A je to dobře. Když pojedete do Ameriky, Německa nebo Francie, taky nehrají v rádiích český. Řekli jsme si, že svým způsobem hodíme rukavici českým rádiím, především Českému rozhlasu.

Nová kompilace má moc hezky vpravený booklet a obal.

V.N.: Nad fotkami jsme se sešli v Supraphonu všichni, my i lidé z vydavatelství, vybírali jsme je opravdu pečlivě. Ještě týden před vydáním se album jmenovalo Křižovatky a na titulu byla jiná fotografie.

BLUE EFFECT ACOUSTIC/TIME

Dva roky práce, mimořádná místa natáčení, speciálně vybraný repertoár a 5.1 Dolby Digital zvuk jsou zárukou vysokého diváckého a posluchačského komfortu při poznávání skvělé hudby skupiny Blue Effect v unplugged podobě. V pátek 13. května 2011 Supraphon vydá 2DVD *Acoustic/Time*, které bude obsahovat koncertní DVD nazvané *Acoustica* druhé DVD pojmenované *Time* dokumentem ze zákulisí koncertů.

Na DVD *Acoustic* Radim Hladík, Honza Křížek, Wójtech a Vašek Zima sestavili program z největších effectových, jiných českých a vybraných světových témat. Nechybí Sun is so bright, Je třeba about boty a pak dlouho jít, Má hra, Rajky nebo Třiatřicet, ale ani Kuře v hodinkách nebo depechovský Personal Jesus či Hendrixovo Little wing. Netradiční pojetí tohoto koncertního DVD spočívá rovněž v přechodech mezi jednotlivými prostředními (Plzeňskou synagogou, barokní kaplí ve Smiřicích a Balbínovou poetickou hospůdkou). DVD *Time* přináší další či variantní koncertní nahrávky obohacené o mohutné medley, kde se mohou setkat Bedřich Smetana, Cream, Led Zeppelin, Yes i Bob Marley. Avšak stěžejní náplní druhého disku je dokument o vzniku celého díla o jeho natáčení a v neposlední řadě o lidech. Kameraman Martin Štrba, zvukař Radim Hladík mladší, střihačka Olina Kaufmanová a spousta dalších pomohli kapele přenést akustické kouzlo zajímavé muziky do v elegantním digipaku umístěné a téměř tříhodinové mimořádné události.

Foto: Martin Kubica

MARTINA FORMANOVÁ: ČEŠTINA MĚ PROVÁZÍ CELÝM ŽIVOTEM

Martina Formanová zdaleka není pouze bývalá přítelkyně Karla Gotta a současná manželka Miloše Formana. Absolventka scenáristiky na FAMU vydala v Česku tři knihy, všechny s obrovským úspěchem. Ta první, *Skladatelka voňavého prádla*, vychází nyní v interpretaci Tatiány Vilhelmové v rámci supraphonské edice Audioknihy na souboru tří CD.

Rozhovor s Martinou Formanovou začínáme ovšem trochu obecněji.

Před časem jste prohlásila, že máte ráda češtinu; přišla jste si k tomu sama nebo vám tuto lásku vštepovali doma?

Můj tatínek je vášnivý čtenář, knížky byly u nás vždycky velká věc. I já jsem tedy hodně četla – a tím to asi začalo. Mezi třináctým a šestnáctým rokem jsem přečetla všechno, co mi přišlo pod ruku, od Dostojevského po americké autory, i knihy, kterým jsem tenkrát ještě nemohla rozumět, třeba o problémech manželství, identity a krize středního věku. Když jsem chodila na gymnázium, posunula se tahle láska ke psaní. V Brně jsem psala příspěvky do novin a přihlásila jsem se na žurnalistiku. Nedostala jsem se tam, dokonce dvakrát, ale dostala jsem se na scenáristiku na FAMU. Čeština mě tedy provází celým životem.

Čtou vaše děti česky?

Bohužel nechtou. Rozumějí ale všemu, když byli kluci malí, pouštěla jsem jim CD s českými pohádkami, Krtečka, Ferdu mravence... Tohle všechno znají.

Kdy jste začala psát beletrii?

Když jsem se připravovala na FAMU, to jsem musela předložit nějaké povídky. Tak jsem je napsala. A další pak během studia. Ale to, že bych napsala knihu, jsem si tenkrát ještě vůbec neuměla představit. Zdálo se mi, že dílo tak velkého rozsahu bych nedala dohromady, především jsem neměla potřebný „sic-flaš“. Pak se ale zcela změnil můj život, najednou jsem byla doma s dětmi a navíc na venkově, kde jsem – obzvláště v zimě – pro sebe měla spoustu času. Psaní mi tedy připadalo jako jeho normální výplň. Moc mě bavilo a stále mě baví ponořovat se do světa, který si sama vymyslím.

Vycházejí vaše knihy i v Americe?

Zatím ne, o tuhle věc jsem se doposud nestarala. Teď jsem ale začala, ráda bych měla knihu v angličtině – i kdyby byla jenom pro mě samotnou. Jelikož ale nejsem nijak přehnaně ambiciózní, nebudu mít potíže s tím, když to nevyjde.

K vašemu novému audiopočinu: *Skladatelka voňavého prádla* na třech CD – to je celkem rozsáhlý projekt!

Určitě, přitom i na těch třech deskách je ta kniha zkrácená. Na zkracování jsem se nepodílela, to bylo všechno v rukou Supraphonu. Jednoho dne mi řekli, že by rádi tuhle knížku vydali na CD a já jsem byla samozřejmě nadšená. Pak mi oznámili, že se musí zkrátit, což jsem akceptovala a plně nechala na paní Dvorské, která tento projekt připra-

vovala. Kdybych zkracovala sama, bylo by to mnohem obtížnější, vím, že by mi rvalo srdce cokoliv odstraňovat. Nechala jsem to tedy na Supraphonu, myslím si, že lidé z firmy knihu zkrátili citlivě.

Neměla jste ambici si knihu načíst sama?

Jestli bych to chtěla? Nevím. Myslím si, že je lepší, když ten text načte někdo jiný. I když – ten hlas, který slyším v hlavě, je úplně jiný, než hlas, který se ozývá z CD. Rozhodně to ale není na škodu, CD obsahuje Tatinu interpretaci, její pojetí knihy. Někdy ale docházelo k úsměvným situacím: zaposlouchala jsem se do nahrávky natolik, že jsem text vztahovala k Táně, nikoliv k sobě. Jak zněl její hlas, říkala jsem si: tak vida, ona taky měla něco s Karlem Gottem! Vzápětí jsem si ale samozřejmě uvědomila, že jde o můj text.

Byla jste s Táňou Vilhelmovou během práce na nahrávce v kontaktu?

Ne, nahrávku jsem dostala až když byla zcela hotová, pak jsme se začali trochu domlouvat na její hudební

koncepci. Táňu jsem poprvé viděla až na slavnostním křtu kompletu.

Hudební doprovod CD obsahuje spoustu hudebních úryvků, většinou starších nahrávek z archivu Supraphonu; jak vznikl?

Režisér František Špergr s paní Nadou Dvorskou mi navrhovali

SU 6142-2

různé skladby, které by – podle nich – vhodně doplňovaly čtený text. Většinou jsem s nimi souhlasila, do hudební dramaturgie jsem příliš nezasahovala.

Na obalu CD je obraz Karla Gotta; to byl váš nápad?

Ano, to jsem vymyslela já. Dvě moje následující knihy, které vydalo nakladatelství Eroika, měly na titulu vždy nějaký obraz. Posléze se zmíněné nakladatelství rozhodlo znovu vydat *Skladatelku voňavého prádla* a tak jsme přemýšleli, co na titul. Napadlo mě, že obraz od Karla Gotta by krásně propojil text s vizuální podobou knihy. Obraz pak přešel i na CD.

Sledoval Miloš Forman vznik audiopodoby *Skladatelky voňavého prádla*?

Poslouchali jsme spolu až konečnou verzi nahrávky, spíš jsme to brali jako hotovou věc než něco, do čeho by se nějakým způsobem ještě zasahovalo. I Milošovi přišlo nezvyklé slyšet můj text v interpretaci někoho jiného, hlas, tón vyprávění, dikce – to všechno je jiné. To ale samozřejmě nutně neznamená, že by nešlo o lepší variantu.

Kniha měla v Česku velký úspěch, očekáváte podobný zájem o CD?

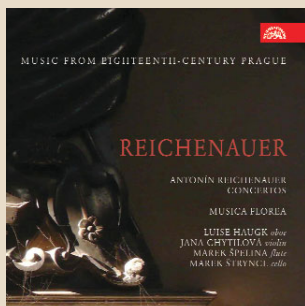
Budu nahrávce přát, aby si našla své posluchače. Doufám, že má svůj humor a půvab, že zaujme. Každopádně jsem ráda, že CD vzniklo.

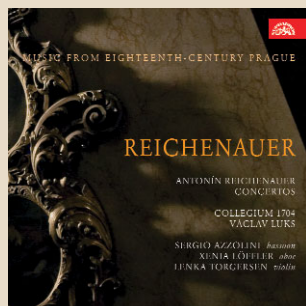
Na křtu audioknihy Martina Formanová s Milošem Formanem a Karlem Gottem

INVAZE PRAŽSKÉHO BAROKA DO SVĚTA

Nahrávky koncertů nově objevovaných skladatelů českého baroka slaví ve světě úspěchy. Koncerty Františka Jiráňka a Antonína Reichenauera vydané u vydavatelství Supraphon v rámci řady Hudba Prahy 18. století bodují v prestižních hudebních časopisech: International Record Review „Outstanding“ pro Collegium Marianum, Diapason d'Or pro Collegium 1704.

SU 4056-2

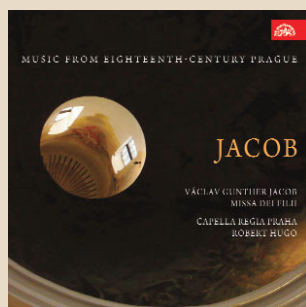
SU 4035-2

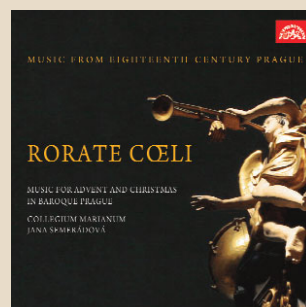
SU 4039-2

SU 3970-2

SU 3971-2

SU 4002-2

Zdálo by se, že česká hudba barokní epochy je ve světě zastoupena jedinou výraznou skladatelskou osobností – Janem Dismasem Zelenkou, jehož tvorba prožívá v posledních dvaceti letech svou renesanci. Současná česká muzikologie však objevuje další jména hudebníků a skladatelů, kteří za sebou zanechali dílo hodné pozornosti. Prostřednictvím ediční řady **Hudba Prahy 18. století**, jež od roku 2009 vychází ve vydavatelství Supraphon, se milovníci staré hudby doma i ve světě mohou seznámit s tvorbou výrazných skladatelských osobností své doby, jejichž jména

dosud znala jen hrstka specialistů. Koncerty Antonína Reichenauera (c. 1694-1730) a Františka Jiráňka (1698-1778), dvou kolegů z pražské kapely hraběte Václava Morzina (mj. mecenáše Antonia Vivaldiho), jež vyšly na supraphonských CD koncem minulého roku, vzbuzují nadšení recenzentů světových hudebních časopisů. Reichenauerovy koncerty (Collegium 1704 / Václav Luks) v červnovém čísle prestižního francouzského časopisu Diapason získaly ocenění nejvyšší, zlatou ladičku (Diapason d'Or). Skladby Františka Jiráňka (Collegium Marianum / Jana Semerádová)

tamtéž obdržely vysoké hodnocení 5 ladiček a anglický časopis International Record Review, který průběžně a podrobně sleduje celou řadu, přikl. tomuto CD nejvyšší známku výjimečné nahrávky „IRR Outstanding“. Recenze shodně vyzdvihují objevnou dramaturgii, vynikající interpretační i technickou úroveň a výjimečnou kvalitu hudby samotné. Společným jmenovatelem obou posledních nahrávek je mj. fenomenální italský fagotista Sergio Azzolini.

Současně se zmíněnými trofejemi vychází v květnu v této supraphon-

ské řadě neméně ambiciózní nahrávka dalších Reichenauerových koncertů v podání souboru Musica Florea. Příznivci Jana Dismase Zelenky si přijdou na své v říjnu t.r.; právě v těchto dnech soubor Collegium Marianum realizuje nahrávku dosud nevydaných sepolker – duchovních kompozic, jež byly psány pro jezuitu v pražském Klementinu pro velkonoční bohoslužby o Svatém týdnu. Všechny zmíněné nahrávky vznikají v péči nejlepších českých „barokních“ souborů s mezinárodním renomé a s účastí vynikajících zahraničních sólistů.

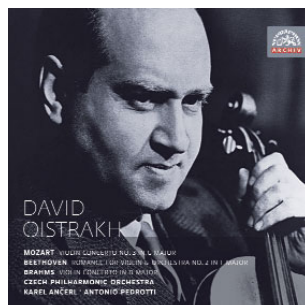
RUSSIAN MASTERS

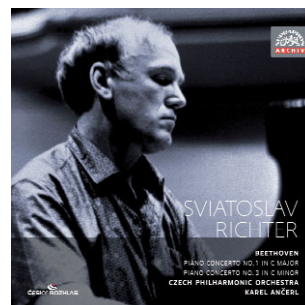
SU 4045-2

SU 4052-2

SU 4015-2

SU 4020-2

Umění v širším smyslu a vážná hudba zvláště tvořila jakousi „výkladní skříň“ sovětského impéria prakticky od počátku jeho existence. Navzdory všem represím a nevypočitatelnosti hrůzného režimu dala tato země život a inspiraci řadě umělců, kteří ve své době udávali směr a dnes je řadíme ke klasikům. Vedle složitých životních osudů skladatelských osobností (Šostakovič, Prokofjev,

Stravinskij ad.) se do historie hluboko vryla jména několika fenomenálních hudebníků: Sviatoslav Richter, Mstislav Rostropovič, David Oistrach ad. V životě některých z nich Praha sehrála významnou roli prvního „světového pódia“ či pomyslného můstku na cestě k mezinárodnímu uznání. Mnozí se do Prahy opakovaně vraceli a na rozhlasových snímcích z Pražského jara nebo nahráv-

kách pořízených pro Supraphon zanechali bohaté otisky svého génia – obvykle mnohem dříve, než měla tato příležitost vyhlášena vydavatelství západního světa.

Supraphon ve své ediční řadě **Russian Masters** dává v citlivě remastervaném zvuku znovu ožít vzácným historickým nahrávkám, z nichž mnohé připomínají neopakovatelné okamžiky přímo na pódiu pražského

Rudolfina. Z hlediska dokonalosti zvuku se musíme spokojit s technickými možnostmi let padesátých a šedesátých, tyto nahrávky však přináší jiné zásadní a dnes často postrádané kvality – silný emocionální náboj a neodolatelné kouzlo okamžiku. Je to vzácná příležitost k bezprostřednímu setkání s legendami 20. století.